

O. Maksymilian Kolbe gorąco zachęca, by również propagować Cudowny Medalik, który jest znakiem matczynej troski Maryi o grzeszników i służy jako środek do ich nawracania” (SG 15).

Na koniec można przytoczyć interesującą refleksję, która pojawiła się w pierwszym numerze Miles Immaculatae z 2011 roku, w której o. Sebastiano Quaglio (brat mniejszy konwentualny pracujący w Brazylii, pełniący obecnie funkcję członka międzynarodowej rady MI), w następujący sposób podkreślił wartość misyjnej propozycji Ojca Kolbego dla współczesnego świata: „Jak możemy dostrzec, refleksja o charyzmacie Maksymiliana Kolbego kieruje nas na drogę cudownego, angażującego i wymagającego życia chrześcijańskiego. Nie ma wątpliwości co do piękna tej propozycji <<całości życia katolickiego w nowej formie>>! Możemy i powinniśmy jednak zapytać: czy odpowiada ona na problematykę współczesnego świata? I w jaki sposób odpowiada na aktualne wyzwania ewangelizacji? Moja odpowiedź wypływa z misyjnego doświadczenia, jakie nabyłem i wciąż nabywam w Brazylii. Gdy zaczynałem pracować z Rycerstwem Niepokalanej przede wszystkim obserwowałem rzeczywistość. Staram się to robić nadal i w ewangelizacyjnym charyzmacie Rycerstwa Niepokalanej odnajdywać odpowiedzi dla tego świata, który przeżywa wszystkie pozytywne i negatywne konsekwencje globalizacji”.

Pytania do refleksji:

1. Czy akt oddania się Niepokalanej jest dla mnie tylko formułą, czy też całe moje życie jest włączone w ten akt zawierzenia?
2. Czy zatrzymuję się tylko na oddawaniu czci Niepokalanej, czy też jest Ona dla mnie wzorem chrześcijańskiej doskonałości który mam naśladować?
3. Czy na serio traktuję rolę Niepokalanej w historii zbawienia i w mojej historii?
4. Czy troszczę się o misyjny wymiar mojej rycerskiej drogi? W jaki sposób?
5. Czy moja przynależność do M.I. prowadzi mnie do świadomości bycia świadkiem miłości Chrystusa i Maryi wszędzie tam, gdzie postawi mnie wola Boża?
6. W czym może i powinna zmienić się misja wspólnoty MI, w której działam?
7. W jaki sposób w praktyce wykorzystuję misyjne propozycje Ojca Kolbego?
8. Czy czuję się włączony we wspólny projekt misyjny, jakim jest MI?

MATERIAŁY FORMACYJNE

DLA WSPÓLNOT RYCERSTWA NIEPOKALANEJ

LUTY 2013

ŚW. MAKSYMILIAN KOLBE I CHARYZMAT KONWENTUALNY CZ. II

Intencja modlitewna na miesiąc luty:

Aby Minister Generalny Braci Mniejszych Konwentualnych i jego współpracownicy umieli otworzyć się na działanie Ducha Świętego

Elementy duchowości kolbiańskiej

Maksymilian Kolbe czerpie z duchowej tradycji Zakonu Braci Mniejszych Konwentualnych (Franciszkanów) również w zakresie duchowości maryjnej. Przez wieki historii franciszkanie z rodziny konwentualnej wyróżnili się na tym polu, chociażby poprzez podejmowanie wysiłków zmierzających do ogłoszenia dogmatu Niepokalanego Poczęcia NMP. Znamienny był również teologiczny impuls jaki zakon franciszkański wniósł do rozważań nad życiem Maryi i Jej rolą w historii zbawienia. Maksymilian docenia wkład franciszkańskich teologów w mariologię, sam czerpie z niego obficie, a także rozwija go poprzez własną oryginalną myśl mariologiczną, ubogacając swoją świętością to wielkie bogactwo duchowe.

Dla przykładu modlitwa do Niepokalanej, według Ojca Kolbego, oznacza składanie w ręce Maryi próśb, które Ona przekazuje czyste i jaśniejące Bogu. Relację osoby wierzącej z Niepokalaną, Maksymilian tłumaczy jako całkowite oddanie się Jej w opiekę. Poświęcenie to winno się dokonywać według niego poprzez akt oddania, dzięki któremu wierzący stale powierza się Maryi, oddając się całkowicie Jej miłości i opiece. Oddanie się Maryi bezwarunkowo, aby to Ona oczyszczała i wspierała naszą chrześcijańską drogę, skutkuje w życiu człowieka wierzącego nieustannym nawracaniem się.

Modlitwy kierowane do Niepokalanej, pozwalają na coraz doskonalsze poznanie Jej, a przez to nabywanie i życie Jej cnotami. Poznanie Maryi oznacza głoszenie i świadectwo światu Jej miłości tak, aby Ona mogła stać się Królową i Matką całej ludzkości. W jednym z listów, napisanym krótko przed swoją męczeńską śmiercią, wyraża tę myśl w następujący sposób: „Pozwólmy się wszyscy Niepokalanej coraz doskonalej prowadzić, gdziekolwiek i jakkolwiek Ona nas chce postawić, aby przez dobre spełnianie naszych obowiązków przyczynić się do tego, aby dla Jej miłości wszystkie dusze zostały pozyskane” (PMK 838).

Św. Maksymilianowi chodziło o to, abyśmy potraktowali na serio, z wszystkimi konsekwencjami, przeżywanie macierzyńskiej obecności Maryi w naszym codziennym życiu. W jego własnym życiu poświęcenie się Niepokalanej stało się istotą drogi do świętości: „Tak więc stawać się coraz bardziej Niepokalanej, starać się być Jej coraz doskonalej i to pod każdym bez wyjątku względem, starać się być Jej coraz intensywniej, aż do oświecenia, zagrzewania i zapalania otaczających dusz, do upodobniania ich do siebie, do zdobywania ich dla Niepokalanej, by i one stały się bezgranicznie Jej i to do zdobywania w ten sposób coraz więcej i więcej dusz, do zdobycia całego świata, a zdobycia w jak najkrótszym czasie, jak najprędzej, jak najprędzej; do pogłębiania tego ideału w duszach, które są i będą coraz bardziej i bardziej i niedopuszczenie, by ktokolwiek, chociażby na krótki czas, zdarł sztandar Niepokalanej z jakiegokolwiek duszy - oto zadanie Rycerza Niepokalanej. Tak stając się coraz bardziej Niepokalanej, aż do rycerskiego zdobywania coraz szerszych mas dusz, a przez Niepokalaną stając się Jezusową i przez Niego stając się coraz doskonalej Ojca w niebie, dusza staje się coraz bardziej Rycerzem Niepokalanej, coraz głębiej wnika w istotę Milicji Niepokalanej” (PMK 1195).

Misyjny wymiar konwentalizmu

Innym ważnym aspektem konwentalizmu, który Maksymilian zaczerpnął z tradycji franciszkańskiej, jest jego wymiar misyjny. MI rodzi się właśnie z tego impulsu, który Maksymilian odczuwa mocno i który wyraźnie widać w jego zapiskach z 1937: „Dusza więc należąca do Rycerstwa Niepokalanej przestaje się zbytnio niepokoić nawet o swoją wieczność. Uznaje, że wszystko, co od jej woli zależy, przychodzi z ręki Bożej przez Niepokalaną, a ze swej strony stara się uczynić wszystko, co może, by wolę Niepokalanej coraz doskonalej poznawać i coraz wierniej wykonywać, chociażby to kosztowało wiele cierpienia i ofiar... Dusza do tego stopnia praktycznie oddana Niepokalanej nie może nie promieniować na otoczenie nawet bezwiednie. Lecz nie poprzestaje na tym, ale usiłuje zupełnie świadomie, także dołożyć wszelkich starań, by i innych dla Niepokalanej pozyskać, by i inni stali się jak ona” (PMK 1195). Na japońskiej ziemi Święty zastosował specyficzną metodę misyjną, polegającą na rozpowszechnianiu prasy pośród niechrześcijan. Rycerz Niepokalanej w japońskiej wersji był kierowany w pieszej kolejności do tych, którzy nie byli katolikami. Z listów docierających do Redakcji Rycerza Japońskiego wynika, że pomysł ten spotkał się z dobrym przyjęciem. Sięgnijmy do słów samego Maksymiliana zamieszczonych w „Annales Missiologicae” z roku 1937: „W roku 1930 zawitał do Japonii i Rycerz Niepokalanej, po japońsku: Mugenzai no Seibo no Kishi. Mimo piętrzących się trudności, Niepokalana pozwoliła mu wkrótce prześcignąć sześciokrotnie nakład najbardziej rozpowszechnionych pism katolickich w Japonii. Stało się to dlatego, iż skierował się on nie jak zwyczajnie inne pisma do katolików, ale do pogan, protestantów i innych niekatolików, którzy przyjęli go z początku z zaciekawieniem, potem z dziwną sympatią, a obecnie już sporo z nich doczekało się nawet łaski Chrztu św.” (PMK 1130).

Podsumowując możemy powiedzieć, że miłość do Niepokalanej oraz misyjny wymiar pracy duszpasterskiej należą do DNA braci mniejszych konwentalnych. Ojciec Maksymilian po prostu przejął od franciszkanów to, co zawierało się w ich tradycji, a następnie ubogacił ją swoim osobistym doświadczeniem, które wypływało z jego specjalnego wyczulenia na głos Boży i przyjęcia na serio obecności Niepokalanej w codziennym życiu. Dzięki temu zainaugurował On w Kościele maryjny styl misyjny, który jest praktykowany do dziś nie tylko na obszarze misji franciszkańskich. A wszystko to dokonało się dzięki zakorzenieniu się Maksymiliana w tradycji franciszkańskiej z którą całkowicie się utożsamiał.

Aktualizacja przestania kolbiańskiego

Statuty Generalne MI pomagają nam, Rycerzom Niepokalanej, podążać maryjną drogą Ojca Kolbego, aktualizując ją we współczesnym świecie. Czytamy w nich między innymi: „Biorąc wzór z Maryi, Dziewicy słuchającej, Dziewicy modlącej się, Dziewicy Matki, Dziewicy ofiarnej (por. MC 17-20), członkowie Rycerstwa Niepokalanej uznają podstawowe znaczenie słuchania Słowa Bożego, nabożeństw liturgicznych, modlitwy, miłości do wszystkich i ofiary z samego siebie celem współpracy z Chrystusem w dziele zbawienia świata” (SG 7).

Członkowie MI są zatem wezwani do uznania Maryi za punktu odniesienia dla swojej drogi uświęcenia. Niepokalana jest dla nas prawdziwym modelem świętości, który mamy naśladować. Dlatego też w Statutach podkreśla się mocno: „Ofiarowanie samego siebie Niepokalanej nie jest aktem przejściowym, lecz odpowiedzialnym i dynamicznym przyjęciem stanu upodobnienia się do Niej, by wzrastać w duchu wiary i służby. Przeto konieczną jest rzeczą, by członkowie Rycerstwa Niepokalanej byli odpowiednio formowani według ideałów Stowarzyszenia i w stylu apostoelskim, który go charakteryzuje. W związku z tym członkowie będą zabiegać o pogłębienie własnej formacji duchowej, teologicznej, mariologicznej i duszpasterskiej, czerpiąc z bogactwa nauczania Kościoła i różnych inicjatyw proponowanych przez Stowarzyszenie” (SG 8).

Statuty Generalne zapraszają Rycerzy Niepokalanej, do przeżywania ich relacji z NMP w sposób kreatywny i konsekwentny, aby ich zwracanie się do Maryi nie było tylko chwilowe i przypadkowe, ale w sposób radykalny dotykało codziennego życia wiary i jego wymiaru misyjnego. Rycerze są wezwani do bycia świadkami i misjonarzami, gdyż takie zaangażowanie wyraża całą moc poświęcenia się. Statuty ujmują to następująco: „Wszyscy członkowie MI, świadomi tego, że są zawsze i wszędzie misjonarzami, są takimi w miarę swego zjednoczenia z Chrystusem Odkupicielem według wzoru Maryi. Uznając, że prawdziwy misjonarz winien być święty, stawiają na pierwszym miejscu ewangeliczne środki: modlitwę, ofiarę i świadectwo życia (por. RMi 90).